

Arrest

nr. 239 697 van 17 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 10 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 februari 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, wordt op 2 april en 2 mei 2012 aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 3 augustus 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, als werkzoekende.

Op 24 januari 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 21 februari 2018 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, als werkzoekende.

Op 20 juni 2018 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 25 september 2019 verzoekt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van de verblijfplaats van verzoeker om verzoeker een brief te betekenen. In deze brief wordt meegedeeld dat wordt overwogen om een einde te maken aan het verblijf van verzoeker, dat een verwijderingsmaatregel kan worden genomen en wordt gevraagd dat verzoeker bepaalde documenten voorlegt. Deze brief wordt op 13 november 2019 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Verzoeker dient documenten in.

Op 5 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: A., L.-V.,

Nationaliteit :Roemenië,

Geboortedatum : (...)1972,

Geboorteplaats: S.,

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx,

Verblijvende te (...).

~~*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*~~

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 21.02.2018 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werkzoekende. Hij werd op 20.06.2018 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Betrokkene werd daarom op 25.09.2019 uitgenodigd om binnen de 15 dagen na kennisname van onze brief, nieuwe documenten voor te leggen aangaande zijn huidige activiteiten. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 13.11.2019. Hij legde daarna volgende documenten voor: een verklaring van J. D., een attest van het OCMW, een mail, een brief van het OCMW d.d. 08.11.2019, inschrijving voor Nederlandse lessen, een deelcertificaat van Nederlandse lessen en een attest van deelname aan voortraject voor anderstaligen.

Uit recent nazicht van de RSZ-databank d.d. 05.02.2020 blijkt dat betrokkene sinds het indienen van de aanvraag voor een verklaring van inschrijving op 21.02.2018 tot op heden tewerkgesteld was van 26.03.2018 tot en met 02.12.2018. De laatste dag tewerkstelling dateert van 02.12.2018. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet behouden worden. Betrokkene kan geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Hij heeft immers geen volledig jaar gewerkt (art. 42 bis §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis §2, 3°).

In hoeverre hij momenteel actief werkzoekende is toont hij niet aan. Er werd geen bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebewijzen voorgelegd en ook blijkt niet uit het administratief dossier dat hij een reële kans heeft op een tewerkstelling in de nabije toekomst.

Betrokkene legt een mail voor van de vorige werkgever, een verklaring van J. D. en een brief van het OCMW d.d. 08.11.2019. Uit deze documenten blijkt dat de beperkte talenkennis van betrokkene kennelijk een belangrijk obstakel vormt om aan het werk te blijven of snel werk te vinden. Betrokkene toont wel aan ingeschreven te zijn voor Nederlandse taallessen en legt hier ook een deelcertificaat van voor. Verder legt hij ook een attest van deelname aan een voortraject voor anderstaligen voor. Maar ondanks de gevolgde lessen om zijn Nederlands op een aanvaardbaar niveau te brengen, zijn er thans te weinig overtuigende elementen in het dossier die een reële kans op tewerkstelling aantonen.

Desondanks erkend dient te worden dat betrokkene met het volgen van Nederlandse lessen een inspanning levert om zijn arbeidskansen te vergroten, dienen we nog steeds vast te stellen dat niets er op wijst dat er binnenkort verandering zal komen in zijn situatie van werkloosheid. Zonder enig bewijs dat betrokkene effectief gesolliciteerd heeft naar een job in België, is het volgen van een opleiding op zich geen afdoend bewijs een reële kans op tewerkstelling te maken.

In de brief van het OCMW wordt vermeld dat betrokkene een opleiding zorgkunde zou starten. Hier werden echter verder geen bewijzen van voorgelegd, waardoor we er enkel vanuit kunnen gaan dat betrokkene niet met deze opleiding gestart is.

Het is niet duidelijk of betrokkene verder over uitgesproken vaardigheden, kwalificaties of specifieke werkervaring beschikt die afgestemd zijn op de Belgische arbeidsmarkt. Het is niet omdat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen een periode te werken dat deze mogelijkheid zich in de toekomst zal herhalen. Uit de verklaring van J. D. blijkt dat betrokkene sociaal geëngageerd is en vrijwilligerswerk doet. Het is echter ook niet omdat betrokkene vrijwilligerswerk doet dat hij een reële kans maakt op een bezoldigde tewerkstelling. Dit temeer betrokkene niet aantoont effectief te solliciteren voor een bezoldigde tewerkstelling. Het valt op dat betrokkene geen enkel sollicitatiebewijs voorlegt. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene over een concreet werkvoorstel beschikt om in de nabije toekomst in dienst te kunnen treden. Als dit het maximale resultaat is dat betrokkene heeft kunnen bereiken is het niet onredelijk te stellen dat er geen reële kans op tewerkstelling aanwezig is.

Betrokkene kan het verblijfsrecht dus evenmin behouden als werkzoekende omdat de reële kans op tewerkstelling niet bewezen is (art. 40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980).

Uit het administratief dossier en het attest van het OCMW blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon als alleenstaande. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteit in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden uit art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds al sinds januari 2019 tot op heden beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in zijn levensonderhoud te voorzien. Betrokkene ontvangt dus al één jaar financiële steun van het OCMW. Betrokkene toont niet aan hoe hij deze steun zal afbouwen of stopzetten. Uit de voorgelegde documenten kunnen we niet afleiden dat er binnenkort een verandering in de situatie van betrokkene zal komen. Hij kan niet aannemelijk maken een reële kans te maken op een tewerkstelling in de nabije toekomst. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan wat de oorzaak is van zijn langdurige belasting van het sociale bijstandsstelsel en gezien betrokkene reeds sinds januari 2019 leefloon geniet is het niet onredelijk te stellen dat zijn situatie geen tijdelijk karakter betreft.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

*Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.2. Ter zitting legt de advocaat van verzoeker stukken neer waaruit blijkt dat verzoeker zich nog in België bevindt en tewerkgesteld is. Inzake de tewerkstelling merkt de advocaat van de verwerende partij op dat deze nog niet gekend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ DAT DE BESTREDEN BESLISSING NIET AFDOENDE GEMOTIVEERD IS. DAT DE BESTREDEN BESLISSING ART. 62 VAN DE VREEMDELINGENWET SCHENDT (WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN) DAT DE BESTREDEN BESLISSING ART. 2 EN 3 VAN DE MOTIVERINGS WET (WET 29 JULI 1991) SCHENDT. DAT DE ZORGVULDIGHEIDSPlicht GESCHONDEN IS

SCHENDING ARTIKEL 8 VAN HET E.V.R.M.

SCHENDING VAN ARTIKEL 17 EN 23 VAN HET BUPO

SCHENDING VAN ARTIKEL ART. 40, §4,42 BIS VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED. HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN

De vreemdelingenwet bepaalt :

HOOFDSTUK I. - (Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg.) <W 2007-04-25/49, art. 18, 046: Inwerkingtreding : 01-06-2008>

Art. 40.<W 2007-04-25/49, art. 19, 046; Inwerkingtreding : 01-06-2008>

§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Art. 42bis.<ingevoegd bij W 2007-04-25/49, art. , Inwerkingtreding : 01-06-2008>

° 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, en 3/E:, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

[1 Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich na ten minste een jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan een jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt op dat de administratieve beslissingen in vreemdelingenzaken dienen gemotiveerd te zijn.

Verder zijn er nog volgende rechtsregelen geschonden :

Artikel 8 van het E.V.R.M beschermt het gezins- en privéleven. Er is geen disproportionele inbreuk toegelaten.

Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven,(à)
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 17 van het B.U.P.O stelt :

- "1. Niemand mag worden onderworpen aan willekeurige of onwettige inmenging in zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, noch aan onwettige aantasting van zijn eer en goede naam.
2. Een ieder heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting.

Het is niet de bedoeling om zonder meer een hindernis op te werpen die disproportioneel is aan het ingeroepen recht zoals beschermd door artikel 8 van het E.V.R.M. Het niet rekening houden met de realiteit houdt een disproportionele inbreuk in van artikel 8 van het E.V.R.M. dat het zowel het gezinsleven als privéleven beschermd.

Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :

- "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven,(à)
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De overheid behoort te motiveren waarom de inmenging in de rechten van art. 8 E.V.R.M. evenredig is met het doel (RvSt., dd. 22 augustus 1997, nr. 67.724 en RvSt., dd. 16 mei 1997, nr. 66.292; Cfr. RvSt., dd. 5 juni 2000, schorsingsarresten 87.784 en 87.784, bevestigd in de arresten 97.338 en 97.340 van 29 juni 2001; ter zake betrof het een asielaanvraag ingediend door de meerjarige ouder/schoonouder van een persoon die zich reeds in België bevond). Dat het de overheid behoort te motiveren waarom de inmenging in de rechten evenredig is met het doel (RvSt., 22 augustus 1997, nr. 67.724 en RvSt. 16 mei 1997, nr. 66.292, m.b.t. gezinsleden die zich dienen te begeven voor hun asielaanvraag naar verschillende landen, zodat het gezin uiteengerukt wordt).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Dit wordt ten andere ook opgelegd door artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de

vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet bovendien aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54). Zelfs een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet zou een schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522)

Men dient dus wel degelijk het privéleven te eerbiedigen met verbod disproportionele inbreuken, hierop, hetgeen inhoudt dat men omwille van budgetaire beperkingen niet al te zeer inperkingen vermag te doen op het privéleven, zoals in casu.

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

De motivering dient zowel formeel als inhoudelijk te zijn.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat de beslissing zowel in rechte als in feite uitdrukkelijk de motieve dient weer te geven waarop de beslissing zou steunen.

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari 1991. Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot. 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haai' voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Dat een beslissing in zake een verzoek tot regularisatie op basis van foute feitenvinding en op basis van niet motiveren op hetgeen in het verzoekschrift werd aangevoerd wordt geannuleerd (Rvst. nr. 92.645 van 25 januari 2001 in de zaak A. 62.465/VII-19.316). Dat hetzelfde uiteraard geldt in verband met de problematiek van verder verblijf.. Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996). Dat dit tevens een schending is van het motiveringsvereiste.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en hét nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen. Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn. Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Uit de beslissing van verweerder blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens.

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO,1990, 31)

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980,Vw., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996).

Ter zake geldt de algemene motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht zoals in alle administratieve en vreemdelingenzaken en bovendien de motiveringsverplichting die volgt uit specifieke artikelen die slaan op de situatie van de verzoekende partij. Dergelijke bepalingen moeten zowel wat betreft inhoud als motiveringsverplichting als zorgvuldigheidsverplichting getoetst worden. Daarbij is de beoordeling van het beeidigen van een reeds genoten recht dan het nog moeten verwerven van een gunst.

Daarbij is het ook zo dat het aan de overheid behoort om alvorens een beslissing te nemen te controleren of zij over alle relevanten informatie beschikt.

*Dat de bestreden beslissing voorhoudt :
"(...)"*

De vreemdelingenwet bepaalt :

" HOOFDSTUK I. - (Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg.) <W 2007-04-25/49, art. 18, 046; Inwerkingtreding : 01-06-2008>

Art. 40.<W 2007-04-25/49. art. 19. 046; Inwerkingtreding : 01-06-2008>

(...)

Art. 42bis.<ingevoegd bij W 2007-04-25/49, art. , Inwerkingtreding : 01-06-2008>

(...)

Dat verzoekende partij zich wel degelijk onvrijwillig werkloos is en ingeschreven is als werkzoekende. Wat betreft de werkloosheid/inschrijving bij de VDAB werden geen specifiek motieven opgegeven, daar waar inschrijving bij de VDAB geacht wordt om elektronisch consulteerbaar te zijn door elke overheid, nu de periode van 6 maand een minimumperiode is en dus desgevallend specifiek moet gemotiveerd zijn.

Dat aan bepaalde uitzonderingen op heden nog niet voldaan is, neemt niet weg dat deze elementen toch indicatoren kunnen zijn dat er een reële kans op tewerkstelling is elementen in de persoonlijkheid van de betrokkene waarmee luidens de relevante bepalingen van de vreemdelingenwet wel rekening dient gehouden te worden.

Volgende feiten lijken van belang voor de beoordeling van de zaak :

- Alhoewel er geen tewerkstelling is van een heel jaar is er een ononderbroken tewerkstelling van toch een grotere periode;*
- Het staat vast dat de verzoekende partij binnen kort een opleiding zal kunnen volgen in een knelpuntberoep, opleiding die niet direkt kon worden gestart daar betrokkene eerst daar voor een voldoende niveau van Nederlands diende te krijgen en het feit dat de opleiding niet stante pede na het behalen hiervan kon worden opgestart, daar waar uiteraard geen Nederlandse cursus kon worden gevolgd het moment dat verzoekende partij nog niet legaal in België werd ingeschreven;*
- Het recenter verwerven van een voldoende niveau aan Nederlands, namelijk niveau 1.2., attest behaald in januari 2020, daar waar juist verzoekende partij juist door het gebrek aan kennis van deze taal hetzij geen opleiding vermocht te volgen, hetzij niet direkt raakte aan tewerkstelling*
- er wel degelijk een inschrijving is bij de VDAB.*

Gelet op de solidariteit die geacht wordt te spelen tussen landen van de EU, is het beroep doen op bijstandsstelsels geoorloofd wanneer de bijstand van tijdelijke aard is.

In dit geval is het zo dat de bijstand van tijdelijke aard zal zijn, meer nog als de betrokkene in een beroep met tekorten op de arbeidsmarkt zal tewerkgesteld worden zal hij niet alléén de bijstand achter zich laten maar zelf ook bijdragen aan de bijstandsstelsels.

De bestreden beslissing houdt blijkbaar ook geen rekening met het feit dat de betrokkene een bijzonder profiel heeft; ondanks zeer sterke doelgerichte inspanningen en een parcours waar toch een grote motivering blijkt ten einde aan tewerkstelling te raken.

Een verdere indicator op kans op tewerkstelling blijkt ook uit het feit dat de verzoekende partij een langere aanééngesloten periode van weliswaar minder dan één jaar is tewerkgesteld.

Bovendien ging het over normale arbeid.

Verzoekende partij is sinds 2017 in België en heeft al zijn schepen verbrand in Roemenië waar hij al weg is sinds 2008. Er wordt nergens in de beslissing enig motief geboden in verband met de bindingen met het land van herkomst.

Verzoekende partij is in België terechtgekomen vanuit een mensonwaardige situatie en heeft hier vanuit een mensonwaardige situatie (buiten zijn wil om) hard gewerkt om een toekomst uit te bouwen. Velen waren op de hoogte van deze mensonwaardige situatie en zowel professionelen als vrijwilligers hebben gesteund en mee gezocht hoe vooruit raken.

Verzoekende partij heeft vanuit psycho sociale omstandigheden en het mensonwaardige van zijn situatie het zowel fysisch als psychisch niet gemakkelijk gehad. Onder doktersbegeleiding is zijn fysiek lichamelijke uitputting aangepakt en is er zorg gedragen voor zijn mentale toestand (depressie). Beiden veroorzaakt door de mensonwaardige leefsituatie.

Vele professionelen en vrijwilligers steunen hem bij alle inspanningen. Zelf heeft hij bewezen dat hij een harde werker is die doorzet en inspanningen levert (hoe moeilijk soms ook) om werk te vinden en een stabiel leven uit te bouwen in België.

Verzoekende partij heeft sinds zijn inschrijving in België in augustus 2017 steeds geweigerd om beroep te doen op het sociaal zekerheidstelsel van België. Hij wou niet "profite18 ren". Het is op aandringen van de professionele medewerkers en vrijwilligers dat verzoekende partij beroep doet op OCMW steun sinds januari 2019. De mensonwaardige levensomstandigheden moesten stoppen en de psychosociale situatie moest verbeteren vonden de professionelen. Verzoekende partij wil in België blijven wonen en werken. In Roemenië is er geen familie meer en zijn alle vroegere banden al jarenlang verbroken. Betrokken heeft zich goed geïntegreerd in zijn leefomgeving en wordt door velen graag gezien en gerespecteerd.

Verzoekende partij verwijst op dit punt naar de ruimere feitenuitéénzetting.

De mensonwaardige leefsituatie van verzoekende partij en de psychosociale toestand van verzoekende partij maken dat zijn traject wat meer tijd vraagt en dat steun van het OCMW echt een noodzaak is.

Verzoekende partij staat net klaar/op het punt om werk te zoeken of een opleiding te volgen ifv. een knelpuntberoep. Dat hij in december 2019 de nodige stukken hiervoor niet kan voorleggen, ligt niet aan hem. Binnen een relatief korte tijdspanne zou hij dit wel gekund hebben. Verzoekende partij doet

werkelijk alles om vooruit te raken, is sterk gemotiveerd en zet steeds de nodige stappen. De beslissing van DVZ, net op het moment dat de vele inspanningen tot resultaat leiden, doorkruist dit op een zeer negatieve manier:

- Zonder de e kaart moeilijk om werk te vinden
 - Zonder de e kaart kans op verlies van de woning
 - Zonder de e kaart geen inschrijving voor de opleiding Totaalzorg;
- hetgeen voor diens begeleiders een doorn in het oog is, gelet op diens inspanningen en deze van verzoekende partij.

De motivering van de bestreden beslissing verwacht direkt uitzicht op werk met een reële kans op tewerkstelling. Er wordt ook geen rekening gehouden met het feit dat de betrokkene zo hij de opleiding kan starten, die juist een zeer reële kans op tewerkstelling biedt. Het feit dat betrokkene er alles aan doet om aan tewerkstelling te raken versterkt juist de kans op tewerkstelling.

Verzoekende partij heeft ondertussen een opleiding in de Nederlandse taal gevolgd; nu dit blijkbaar voorheen een hinderpaal vormde voor tewerkstelling dient dit te worden beschouwd als een beroepsopleiding; vergeet men daarbij niet dat bij de opleidingen van de VDAB er wel degelijk taalopleidingen te vinden waren, een gegeven dat algemeen gekend is.

Verder is het zo dat de kennis van de Nederlandse taal nu juist gelet op een gevolgde opleiding Nederlands niet langer hinderpaal vormt. Het aangevoerde element van niet voldoende kennis van de Nederlandse taal is juist wegegenomen.

Nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom het bedrag zelve van de genoten uitkering niet geoorloofd zou zijn in het voorliggende geval. Nergens wordt gemotiveerd waarom in casu er toch geen sprake kan zijn van tijdelijke moeilijkheden, dit omdat verzoekende partij nu juist uitzicht heeft op tewerkstelling. Nergens wordt rekening gehouden met het feit dat in een knelpuntberoep of minstens een beroep waar een ernstig tekort aan arbeidskrachten is, te verwachten is dat deze zal kunnen worden ingevuld.

Nergens wordt rekening gehouden met de persoonlijkheid van de verzoekende partij die juist alles wordt gedaan teneinde tewerkstelling te kunnen bekomen.

Het is juist zo dat hij dankzij kennis van de Nederlandse taal een grote kans heeft om tewerkgesteld te worden in een knelpuntberoep of juist een beroep waarvoor moeilijk werknemers kunnen worden gevonden."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"Het enige middel voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 40, §4, 42bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot et grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), artikelen 17 en 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (BUPO) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voorafgaand: onontvankelijkheid van bepaalde onderdelen van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.¹

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.²

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van artikelen 17 en 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (BUPO) maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Verzoekende partij voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad van State heeft echter geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden. Het middelonderdeel dient op dit vlak hoe dan ook dan ook als onontvankelijk beschouwd te worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting van de opgeworpen middelen en citeert deze grotendeels. Zij verwijst eveneens naar rechtspraak en rechtsleer.

Zij verklaart dat men wel degelijk het privéleven dient te eerbiedigen met een verbod op buitenproportionele inbreuken omwille van budgettaire beperkingen.

Verzoekende partij stelt dat verwerende partij gehouden is aan een zorgvuldigheidsplicht.

2. Verzoekende partij verklaart dat zij wel degelijk onvrijwillig werkloos is en zich heeft ingeschreven als werkzoekende. Zij verklaart, wat betreft de werkloosheid inschrijving bij de VDAB, dat daar geen specifieke motieven opgegeven werden, terwijl volgens haar een inschrijving bij de VDAB geacht wordt om elektronisch raadpleegbaar te zijn door elke overheid vermits de periode van 6 maand een minimum periode is en dus desgevallend specifiek gemotiveerd zou moeten worden.

Volgens haar is er nog een reële kans op tewerkstelling. Verzoekende partij verwijst naar elementen in haar persoonlijkheid waarmee rekening zou moeten worden gehouden.

Zij verwijst meer bepaald naar het feite dat:

- Alhoewel er geen tewerkstelling is van een heel jaar, er wel een onderbroken tewerkstelling is van een grotere periode.

- Zij binnenkort een opleiding zal kunnen volgen in een knelpuntberoep.

- Zij in januari 2020 een niveau 1.2 attest in het Nederlands heeft behaald en dat zij dus dankzij de kennis van de taal een grote kans heeft op tewerkgesteld te worden.

- Dat zij wel is ingeschreven bij de VDAB.

Volgens verzoekende partij dient er een solidariteit te zijn tussen de landen van de Europese Unie. Zij acht dat het beroep op bijstandsstelsels wel mogelijk zou moeten zijn wanneer deze bijstand van tijdelijke aard is.

Verzoekende partij is verder van mening dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar bijzonder profiel en haar parcours. Zij zou sinds 2017 in België zijn en zij zou sinds 2008 Roemenië verlaten hebben. Zij zou daar geen familie of banden meer hebben terwijl zij in België wel een sociaal leven zou hebben. Zij stelt dat er in de bestreden beslissing geen motief gegeven werd in verband met de bindingen met het land van herkomst. Verzoekende partij zou vanuit een mensonwaardige situatie hard gewerkt hebben en sinds haar inschrijving in België steeds hebben geweigerd om beroep te doen op het sociaal zekerheidsstelsel. Zij verklaart dat het op aandringen van de professionele medewerkers en vrijwilligers is dat zij sinds januari 2019 beroep heeft gedaan op het OCMW.

Verzoekende partij verwijst naar de zeer negatieve consequenties die bestreden beslissing op haar heeft, nu dat haar vele inspanningen nu beweerdelijk resultaat zouden kunnen geven.

3. Volgens verzoekende partij verwacht de bestreden beslissing 'direct uitzicht op werk' met 'een reële kans op tewerkstelling'.

Weerlegging

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten³.

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt ten einde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen⁴.

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

2. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling stelt het volgende: "§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid,

2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst”.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Verzoekende partij werd daarom op 25 september 2019 uitgenodigd om binnen de 15 dagen na kennisname van de brief, nieuwe documenten voor te leggen aangaande zijn huidige activiteiten. Deze brief werd haar betekend op 13 november 2019.

Zij legde daarna volgende documenten voor:

- een verklaring van J. D.,
- een attest van het OCMW,
- een mail,
- een brief van het OCMW d.d. 08.11.2019,
- een inschrijving voor Nederlandse lessen,
- een deelcertificaat van Nederlandse lessen en
- een attest van deelname aan voortraject voor anderstaligen.

Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift dat zij wel degelijk is ingeschreven bij de VDAB, dat zij in januari 2020 een niveau 1.2 attest in het Nederlands heeft behaald, zij verwijst naar recente sollicitaties en naar het feit dat zij een opleiding zal kunnen volgen in een knelpuntberoep.

Deze elementen werden niet voorgelegd aan verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing en kunnen niet in overweging genomen worden. Het is immers vaste rechtspraak dat de legaliteit van een administratieve beslissing wordt beoordeeld in functie van de elementen waarvan de administratieve overheid kennis had op het ogenblik dat zij beslist.⁵

3. Verwerende heeft op 5 februari 2020 de RSZ-databank geraadpleegd. Daaruit blijkt dat verzoekende partij sinds het indienen van de aanvraag voor een verklaring van inschrijving op 21 februari 2018 tot op heden tewerkgesteld was van 26 maart 2018 tot en met 02 december 2018 en dat zij sinds 2 december 2018 niet meer tewerkgesteld is.

Op basis van de achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet behouden worden. Verzoekende kan geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van artikel 42 bis §2, 2° of 3° om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Zij heeft immers geen volledig jaar gewerkt (art. 42 bis §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis §2, 3°).

Deze elementen worden door verzoekende partij niet betwist. Zij voert wel aan dat, alhoewel er geen tewerkstelling is van een heel jaar, er wel een onderbroken tewerkstelling is van een grotere periode. Terwijl dit element niet bewezen is, blijkt het ook dat verzoekende partij een voorwaarde aan de wet toevoegt. Deze eerdere tewerkstelling geeft haar geen enkel recht om verder in het Rijk te verblijven.

Verzoekende partij toont verder niet aan dat verwerende partij een bepaling van de Vreemdelingenwet heeft geschonden of dat zij een bepaling verkeerd heeft geïnterpreteerd.

4. De bestreden beslissing duidt verder aan dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij momenteel actief werkzoekende is.

Er werd, tot op de dag van het nemen van de bestreden beslissing, geen bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebewijzen voorgelegd en ook blijkt niet uit het administratief dossier dat zij een reële kans heeft op een tewerkstelling in de nabije toekomst.

Verzoekende partij legt een mail voor van haar vorige werkgever, een verklaring van Jakob Devloo en een brief van het OCMW d.d. 08.11.2019. Uit deze documenten blijkt dat de beperkte talenkennis van verzoekende partij kennelijk een belangrijk obstakel vormt om aan het werk te blijven of snel werk te vinden. Verzoekende partij toont wel aan ingeschreven te zijn voor Nederlandse taallessen en legt hier ook een deelcertificaat van voor. Verder legt zij ook een attest van deelname aan een voortraject voor anderstaligen voor.

Maar ondanks de gevolgde lessen om haar Nederlands op een aanvaardbaar niveau te brengen, zijn er volgens verwerende partij thans te weinig overtuigende elementen in het dossier die een reële kans op tewerkstelling aantonen.

Verwerende partij oordeelt dat, desondanks dat erkend dient te worden dat verzoekende partij met het volgen van Nederlandse lessen een inspanning levert om haar arbeidskansen te vergroten, zij nog steeds dient vast te stellen dat niets er op wijst dat er binnenkort verandering zal komen in haar situatie van werkloosheid.

Dat zij nu onvrijwillig werkloos is, heeft evenmin invloed op de toepassing van de wettelijke bepalingen.

Verwerende partij beoordeelt dat, zonder enig bewijs dat verzoekende partij effectief gesolliciteerd heeft naar een job in België, het volgen van een opleiding op zich geen afdoend bewijs is om een reële kans op tewerkstelling te maken.

In de brief van het OCMW wordt vermeld dat betrokkene een opleiding zorgkunde zou starten. Hiervan werden echter, op de dag van het nemen van de bestreden beslissing, verder geen bewijzen van voorgelegd, waardoor verwerende partij er enkel vanuit kan gaan dat zij niet met deze opleiding gestart is.

Verwerende partij meent terecht dat het niet duidelijk is of verzoekende partij verder over uitgesproken vaardigheden, kwalificaties of specifieke werkervaring beschikt die afgestemd zijn op de Belgische arbeidsmarkt. Het is niet omdat verzoekende partij in het verleden de kans heeft gekregen een periode te werken dat deze mogelijkheid zich in de toekomst zonder meer zal herhalen. Uit de verklaring van J.D. blijkt dat verzoekende partij sociaal geëngageerd is en vrijwilligerswerk doet. Verwerende partij is van oordeel dat het echter ook niet is omdat zij vrijwilligerswerk doet dat zij een reële kans maakt op een bezoldigde tewerkstelling. Dit temeer zij niet aantoon effectief te solliciteren voor een bezoldigde tewerkstelling. Volgens verwerende partij valt het op dat verzoekende partij geen enkel sollicitatiebewijs voorlegt. Nergens uit het dossier blijkt dat zij over een concreet werkvoorstel beschikt om in de nabije toekomst in dienst te kunnen treden.

Verwerende partij sluit af met de stelling dat als dit het maximale resultaat is dat verzoekende partij heeft kunnen bereiken, het niet onredelijk is te stellen dat er geen reële kans op tewerkstelling aanwezig is.

Verwerende partij heeft dus terecht besloten dat verzoekende partij het verblijfsrecht dus evenmin kan behouden als werkzoekende omdat de reële kans op tewerkstelling niet bewezen is (art. 40, §4, eerste lid, 1° van de wet).

Verzoekende partij verklaart dat er wel een reële kans op tewerkstelling is en verwijst naar elementen in haar persoonlijkheid en naar andere feiten. Deze elementen werden aan de ene kant nooit aan verwerende partij ter kennis gebracht voor de dag van het nemen van de bestreden beslissing. Aan de andere kant kan verwerende partij alleen maar vaststellen dat verzoekende partij Uw Raad probeert uit te nodigen zich in de plaats van verwerende partij te zetten.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.

Verwerende partij heeft op basis van alle elementen waarvan zij op de hoogte was de bestreden beslissing genomen. Zij heeft, op basis van de documenten die door verzoekende partij werden gestuurd en op basis van haar administratief dossier het profiel van verzoekende partij in aanmerking genomen. Verzoekende partij heeft de mogelijkheid gekregen om al de elementen die zij belangrijk vond voorafgaand door te geven. Zij kan nu niet naar nieuwe elementen verwijzen.

Wat betreft de bindingen met het land van herkomst, verzoekende partij had daarover geen enkele angst of documenten overgelegd.

5. Uit het administratief dossier en het attest van het OCMW besluit verwerende partij dat verzoekende partij beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon als alleenstaande.

Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden uit art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet.

Dat verzoekende partij nu verklaart dat het op aandringen van de professionele medewerkers en vrijwilligers is dat zij beroep op het OCMW heeft gedaan, heeft geen invloed op deze feitelijke bevindingen. Verzoekende partij toont hier ook niet aan dat verwerende partij zich op onjuiste of onvolledige elementen heeft gebaseerd.

6. Uit het administratief dossier heeft verwerende partij ook vastgesteld dat verzoekende partij al sinds januari 2019 tot op heden beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien. Zij ontvangt dus al minstens één jaar financiële steun van het OCMW.

Verzoekende partij heeft niet aangetoond hoe zij deze steun zal afbouwen of stopzetten. Uit de voorgelegde documenten kan verwerende partij niet afleiden dat er binnenkort een verandering in haar

situatie zal komen. Zij kan niet aannemelijk maken een reële kans te maken op een tewerkstelling in de nabije toekomst. Zij

toont, op de dag van het nemen van de bestreden beslissing, op geen enkele wijze aan wat de oorzaak is van haar langdurige belasting van het sociale bijstandstelsel en gezien zij reeds sinds januari 2019 leefloon geniet is het volgens verwerende partij niet onredelijk te stellen dat haar situatie geen tijdelijk karakter meer betreft.

Verwerende partij heeft dus vastgesteld dat, aangezien verzoekende partij niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel er een einde kan worden gesteld aan haar verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet.

7. Verzoekende partij voert een schending van het artikel 8 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Aangezien dit een beslissing omtrent het beëindigen van een verblijf, heeft het EHRM aanvaard dat er sprake is van inmenging en men rekening moet houden met artikel 8, lid 2 EVRM. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dat door artikel 8 EVRM wordt gewaarborgd is niet absoluut. Het kan inderdaad worden beperkt door de staten binnen de grenzen die in bovengenoemde paragraaf zijn uiteengezet. De inmenging van de overheidsinstanties is toegestaan op voorwaarde dat de wet daarin voorziet en dat zij is ingegeven door een of meer legitieme doelstellingen die bedoeld zijn in artikel 8, lid 2 EVRM. De inmenging van de

overheidsdienst is dus toegestaan op voorwaarde dat de wet hierin voorzien heeft, zij is ingegeven door een of meerdere doelstellingen vernoemd in de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM en zij noodzakelijk is voor een democratische samenleving. In dit laatste perspectief is het de verantwoordelijkheid van de autoriteit om aan te tonen dat het erom gaat een redelijk evenwicht te vinden tussen het doel en de ernst van de inbreuk

Artikel 8 EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.⁶

Uit artikel 8 EVRM kan niet worden afgeleid dat een Staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten.⁷

Het is in het kader van dit beginsel dat de Belgische en Europese wetgevers van mening waren dat het noodzakelijk was om een einde te maken aan het verblijf van Europese burgers of hun gezinsleden wanneer zij een bedreiging vormden voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De nagestreefde doelen omvatten de controle op immigratie, de bescherming van de nationale veiligheid en de handhaving van de openbare orde. Bijgevolg moet worden opgemerkt dat deze doelstellingen overeenstemmen met de opdracht van de staat om de openbare orde in België te waarborgen. Deze doelstelling wordt vermeld in paragraaf 2 van artikel 8 van het EVRM.

De maatregel die door de wet wordt voorzien streeft een legitiem doel na. Gelet op het nagestreefde doel, moet worden vastgesteld dat de maatregelen van de wetgever proportioneel zijn.

Verzoekende partij heeft ten andere geen elementen opgeworpen in verband met deze problematiek alvorens de beslissing genomen werd. Verwerende partij heeft bijgevolg haar beslissing genomen op basis van de elementen die zij tot haar beschikking had. Zij heeft geen enkel element voorgebracht in verband met haar banden met het land van herkomst. Verwerende partij kon hier geen rekening mee houden.

Het komt ook gepast voor om er aan te herinneren dat het begrip van privéleven zich in concreto beoordeelt en niet uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij minder of langer op het grondgebied verblijft, kan afgeleid worden.⁸

Er wordt bijgevolg geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM.

8. Voor wat de aangevoerde rechtspraak betreft, blijft verzoekende partij in gebreke om een direct verband tussen de informatie in deze arresten en haar persoonlijke situatie aan te tonen. Verzoekende partij toont inderdaad niet aan in hoeverre de situatie zoals beschreven in de arresten vergelijkbaar is. Het komt echter aan verzoekende partij toe, wanneer zij zich wenst te beroepen op situaties waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar zijn om ook aan te tonen dat de situatie inderdaad vergelijkbaar is met de

hare. Bijgevolg volstaat het niet om zich te beperken tot overwegingen van algemene orde, men moet ook aantonen dat de vergelijkbaarheid van beide situaties er is wat in dit concrete geval niet gebeurt⁹.

9. Het middel is ongegrond."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42bis van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker omdat hij niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en omdat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

De bestreden beslissing verduidelijkt in dit verband het volgende:

- het verblijfsrecht als werknemer kan niet behouden worden op basis van achterhaalde tewerkstelling, de laatste dag tewerkstelling dateert van 2 december 2018;
- verzoeker kan hierbij geen beroep doen op de uitzonderingsgrond van artikel 42bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet omdat hij geen volledig jaar heeft gewerkt;
- verzoeker kan hierbij geen beroep doen op de uitzonderingsgrond van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet omdat hij reeds meer dan zes maanden werkloos is;
- verzoeker toont niet aan dat hij momenteel actief werk zoekt: er wordt geen bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB voorgelegd en er worden geen sollicitatiebewijzen voorgelegd, uit het dossier blijkt niet dat hij een reële kans heeft op tewerkstelling in de nabije toekomst;
- verzoeker kan zijn verblijfsrecht dus evenmin behouden als werkzoekende omdat de reële kans op tewerkstelling niet bewezen is;
- verzoeker ontvangt van het OCMW een leefloon als alleenstaande, hij wordt dus beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen zonder economische activiteit in België, deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat niet in overeenstemming is met de voorwaarden uit artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet;
- verzoeker ontvangt al één jaar financiële steun van het OCMW, hij toont niet aan hoe hij deze steun zou afbouwen of stopzetten, uit de voorgelegde documenten kan niet worden afgeleid dat er binnenkort een verandering in de situatie zal komen, hij maakt niet aannemelijk een reële kans te maken op een tewerkstelling in de nabije toekomst, hij toont niet aan wat de oorzaak is van zijn langdurige belasting van het sociale bijstandstelsel en gezien hij reeds sinds januari 2019 leefloon geniet is het niet onredelijk te stellen dat de situatie geen tijdelijk karakter betreft.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van de artikelen 40, § 4 en 42bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

3.3.3. Verzoeker voert aan dat hij onvrijwillig werkloos is en ingeschreven als werkzoekende, een inschrijving bij de VDAB wordt geacht elektronisch consulteerbaar te zijn door elke overheid, nu de periode van zes maand een minimumperiode is. Verzoeker stelt dat op heden niet voldaan is aan bepaalde uitzonderingen, dit neemt echter niet weg dat bepaalde elementen met name de persoonlijkheid van verzoeker, toch indicatoren kunnen zijn dat er een reële kans op tewerkstelling is. Verzoeker somt enkele feiten op die volgens hem van belang lijken bij de beoordeling van de zaak: er was toch een ononderbroken tewerkstelling van een grotere periode, verzoeker zal binnenkort een opleiding kunnen volgen in een knelpuntberoep maar daarvoor moet hij eerst een cursus Nederlands volgen, in januari 2020 behaalde verzoeker een attest van voldoende niveau van Nederlands, er is wel degelijk een inschrijving bij de VDAB.

Verzoeker vervolgt dat, gelet op de solidariteit tussen de landen van de Europese Unie, het beroep doen op bijstandsstelsels geoorloofd is wanneer de bijstand van tijdelijke aard is. Verzoeker benadrukt dat de bijstand van tijdelijke aard is en dat hij zal worden tewerkgesteld in een knelpuntenberoep. Verzoeker meent dat geen rekening wordt gehouden met zijn bijzonder profiel waaruit een grote motivering blijkt om aan een tewerkstelling te geraken.

Verzoeker verduidelijkt dat hij sinds 2017 in België verblijft en al vertrokken is uit Roemenië in 2008. Verzoeker wijst erop dat nergens in de bestreden beslissing enig motief geboden wordt inzake de bindingen met het land van herkomst. Verzoeker wijst erop dat hij vanuit een mensonwaardige situatie in België terechtgekomen is, dat professionelen, vrijwilligers en dokters hem geholpen hebben. Sinds zijn inschrijving in België in augustus 2017 heeft verzoeker steeds geweigerd om een beroep te doen op het sociale zekerheidsstelsel van België. Het is op aandringen van professionelen en vrijwilligers dat verzoeker sinds januari 2019 een beroep doet op OCMW-steun. Verzoeker wijst erop dat hij in Roemenië geen familie meer heeft en dat zijn vroegere banden al jarenlang zijn verbroken, in België heeft hij zich goed geïntegreerd.

Verzoeker meent dat het feit dat hij in december 2019 niet de nodige stukken kon voorleggen, niet aan hem ligt. Hij staat klaar om werk te zoeken of om een opleiding te volgen voor een knelpuntberoep. Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing uitzicht op werk verward wordt met een reële kans op tewerkstelling, er wordt immers geen rekening gehouden met het feit dat, als verzoeker de opleiding kan starten, deze opleiding een reële kans op tewerkstelling biedt. Verzoeker meent ook dat de opleiding Nederlands die hij intussen gevolgd heeft, beschouwd moet worden als een beroepsopleiding omdat de VDAB ook taalopleidingen geeft. De onvoldoende kennis van de Nederlandse taal is nu weggenomen als hinderpaal.

Verzoeker vervolgt dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom het bedrag van de genoten uitkering niet geoorloofd zou zijn. Er wordt geen rekening gehouden met tijdelijke moeilijkheden, er wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker tewerkgesteld kan worden in een knelpuntberoep als hij de opleiding daartoe kan starten, er wordt geen rekening gehouden met zijn persoonlijkheid.

3.3.4. Verzoeker stelt dat hij ingeschreven is als werkzoekende. Hij bekritiseert hiermee volgend motief:

"In hoeverre hij momenteel actief werkzoekende is toont hij niet aan. Er werd geen bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebewijzen voorgelegd en ook blijkt niet uit het administratief dossier dat hij een reële kans heeft op een tewerkstelling in de nabije toekomst."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 november 2019 kennis kreeg van de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin hem het volgende werd gevraagd:

"Op 20.06.2018 werd de betrokkene, in de hoedanigheid van werknemer, in het bezit gesteld van een E-kaart. Overeenkomstig artikel 42 bis, §1 of artikel 42 ter, § 3 of 42 quater, §5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan de Minister of zijn gemachtigde zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Nader onderzoek van het dossier doet echter vermoeden dat de betrokkene niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Bijgevolg wordt overwogen om een einde te maken aan zijn verblijf op basis van artikel 42 bis §1 of 42 ter §1, eerste lid, 1° of 42 quater §1, eerste lid, 1° of 44, §1 van de voornoemde wet. Bovendien kan, indien nodig, een verwijderingsmaatregel worden genomen na het verstrijken van de beroepstermijn of, bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen.

Zou u hem zo snel mogelijk kunnen oproepen en hem vragen om binnen de 15 dagen na de betekening van deze brief de volgende zaken aan ons voor te leggen:

- ofwel het bewijs dat hij een activiteit in loondienst uitoefent: loonfiches + werkgeversattest (bijlage 19bis) of arbeidscontract.*
- ofwel het bewijs dat hij een zelfstandige activiteit uitoefent: een uittreksel van de Kruispuntbank voor Ondernemingen en een attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen overeenkomstig het model dat werd vastgesteld door de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft en door de Minister die de zelfstandigen onder zijn bevoegdheid heeft.*
- ofwel het bewijs dat hij werkzoekende is en actief naar werk zoekt: inschrijving VDAB/Actiris of sollicitatiebrieven en bewijs van een reële kans om te worden aangesteld.*
- ofwel het bewijs dat hij houder is van eigen bestaansmiddelen of bestaansmiddelen die effectief via een derde persoon bekomen werden: recente bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van tenminste de laatste 3 maanden (attesten van uitkering met vermelding netto-bedrag/maand, stortingsbewijzen van inkomsten die voorzien worden door een 3de, bewijzen van een tewerkstelling in het buitenland ahv arbeidsovereenkomst en minstens 3 meest recente loonfiches, bewijzen van bestaansmiddelen afkomstig uit zelfstandige activiteit in het buitenland ahv bij voorkeur rekeninguittreksels met duidelijke bewijzen van inkomsten voor privégebruik (persoonlijke rekening), ...) en van een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt.*
- ofwel het bewijs dat hij student is: inschrijving aan een onderwijsinstelling die in België georganiseerd, erkend of gesubsidieerd wordt en een ziektekostenverzekering die de kosten in België dekt en een verklaring van voldoende bestaansmiddelen.*

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen.

Kunt u hem ook meedelen dat indien hij of een van zijn familieleden over humanitaire elementen beschikt waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van zijn dossier, hij de bewijzen van deze elementen kan voorleggen, overeenkomstig artikel 42 bis, §1, tweede en/of derde lid of artikel 42 ter, §1, derde lid of artikel 42 quater, §1, derde lid of artikel 44 § 2, van de voornoemde wet. (...)."

In antwoord op deze brief legde verzoeker volgende documenten voor:

- een verklaring van J.D. van het straathoekwerk OCMW Kortrijk van 5 december 2019 waarin vermeld wordt dat verzoeker wekelijks meewerkt met de spuitpatrouille en dat hij een tewerkstelling kan verkrijgen in een instelling als verzoeker eerst aan zijn Nederlands werkt;*
- een attest van het OCMW Kortrijk van 9 december 2019 waaruit blijkt dat verzoeker een leefloon ontvangt sinds 1 januari 2019;*
- een e-mail van de vroegere werkgever van verzoeker van 9 december 2019 waarin hij stelt een positieve referentie te geven;*
- een attest van het OCMW Kortrijk van 8 november 2019 waaruit blijkt dat verzoeker in april 2019 een voortraject anderstaligen volgt, dat het OCMW voor ogen heeft dat hij tot februari 2020 Nederlands volgt, dat hij dan de opleiding totaalzorg zou starten en daarbij aansluitend de opleiding verzorgende/zorgkundige;*

- inschrijving Nederlandse lessen voor de periode 2 september – 6 november 2019 en 13 november 2019 – 22 januari 2020
- een deelcertificaat van de module NT2, deel uitmakend van de opleiding Nederlands tweede taal – richtgraad 1, van 24 juni 2019;
- een attest van deelname aan een voortraject anderstaligen van 23 april tot 4 juli 2019 bij het OCMW Kortrijk.

Uit deze brief met kennisname op 13 november 2019 blijkt dat verzoeker onder meer uitdrukkelijk werd gevraagd het *“bewijs dat hij werkzoekende is en actief naar werk zoekt: inschrijving VDAB/Actiris of sollicitatiebrieven en bewijs van een reële kans om te worden aangesteld”* voor te leggen. Uit de documenten die verzoeker in antwoord op deze brief heeft meegedeeld blijkt niet dat zich daarin een inschrijvingsbewijs bij de VDAB bevindt. Verzoeker kan de verantwoordelijkheid dat hij dit gevraagd bewijs niet heeft voorgelegd, niet afschuiven op de verwerende partij met de mededeling dat deze het zelf elektronisch moest opzoeken. Verzoeker kan dit stuk evenmin voor het eerst bij huidig verzoekschrift voegen. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Bovendien dateert dit stuk bij het verzoekschrift van 8 maart 2020. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

3.3.5. Verzoeker wijst op zijn gemotiveerdheid, op zijn ononderbroken tewerkstelling gedurende een langere periode, op het feit dat hij een opleiding zal volgen als hij eerst een cursus Nederlands volgt, op het feit dat hij in januari 2020 een attest behaald heeft van kennis van het Nederlands niveau 1.2, op de inschrijving bij de VDAB. Hij stelt dat aan bepaalde voorwaarden voor de uitzonderingen misschien niet voldaan is, maar dat met deze elementen toch rekening moet worden gehouden.

Deze elementen hebben betrekking op volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Uit recent nazicht van de RSZ-databank d.d. 05.02.2020 blijkt dat betrokkene sinds het indienen van de aanvraag voor een verklaring van inschrijving op 21.02.2018 tot op heden tewerkgesteld was van 26.03.2018 tot en met 02.12.2018. De laatste dag tewerkstelling dateert van 02.12.2018. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet behouden worden. Betrokkene kan geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Hij heeft immers geen volledig jaar gewerkt (art. 42 bis §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis §2, 3°).

In hoeverre hij momenteel actief werkzoekende is toont hij niet aan. Er werd geen bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebewijzen voorgelegd en ook blijkt niet uit het administratief dossier dat hij een reële kans heeft op een tewerkstelling in de nabije toekomst.

Betrokkene legt een mail voor van de vorige werkgever, een verklaring van J. D. en een brief van het OCMW d.d. 08.11.2019. Uit deze documenten blijkt dat de beperkte talenkennis van betrokkene kennelijk een belangrijk obstakel vormt om aan het werk te blijven of snel werk te vinden. Betrokkene toont wel aan ingeschreven te zijn voor Nederlandse taallessen en legt hier ook een deelcertificaat van voor. Verder legt hij ook een attest van deelname aan een voortraject voor anderstaligen voor. Maar ondanks de gevolgde lessen om zijn Nederlands op een aanvaardbaar niveau te brengen, zijn er thans te weinig overtuigende elementen in het dossier die een reële kans op tewerkstelling aantonen.

Desondanks erkend dient te worden dat betrokkene met het volgen van Nederlandse lessen een inspanning levert om zijn arbeidskansen te vergroten, dienen we nog steeds vast te stellen dat niets er op wijst dat er binnenkort verandering zal komen in zijn situatie van werkloosheid. Zonder enig bewijs dat betrokkene effectief gesolliciteerd heeft naar een job in België, is het volgen van een opleiding op zich geen afdoend bewijs een reële kans op tewerkstelling te maken.

In de brief van het OCMW wordt vermeld dat betrokkene een opleiding zorgkunde zou starten. Hier werden echter verder geen bewijzen van voorgelegd, waardoor we er enkel vanuit kunnen gaan dat betrokkene niet met deze opleiding gestart is.

Het is niet duidelijk of betrokkene verder over uitgesproken vaardigheden, kwalificaties of specifieke werkervaring beschikt die afgestemd zijn op de Belgische arbeidsmarkt. Het is niet omdat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen een periode te werken dat deze mogelijkheid zich in de toekomst zal herhalen. Uit de verklaring van J. D. blijkt dat betrokkene sociaal geëngageerd is en vrijwilligerswerk doet. Het is echter ook niet omdat betrokkene vrijwilligerswerk doet dat hij een reële kans maakt op een bezoldigde tewerkstelling. Dit temeer betrokkene niet aantoon effectief te solliciteren voor een bezoldigde tewerkstelling. Het valt op dat betrokkene geen enkel sollicitatiebewijs voorlegt. Nergens uit

het dossier blijkt dat betrokkene over een concreet werkvoorstel beschikt om in de nabije toekomst in dienst te kunnen treden. Als dit het maximale resultaat is dat betrokkene heeft kunnen bereiken is het niet onredelijk te stellen dat er geen reële kans op tewerkstelling aanwezig is.

Betrokkene kan het verblijfsrecht dus evenmin behouden als werkzoekende omdat de reële kans op tewerkstelling niet bewezen is (art. 40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980)."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister wel degelijk rekening heeft gehouden met de tewerkstelling van verzoeker, maar vaststelde dat de laatste dag van deze tewerkstelling intussen al dateert van 2 december 2018 en dus achterhaald is en dat de uitzonderingsgrond van artikel 42bis, § 2, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is omdat verzoeker geen volledig jaar gewerkt heeft en reeds meer dan zes maanden werkloos is. Verzoeker betwist niet dat hij geen volledig jaar gewerkt heeft en reeds meer dan zes maanden werkloos is.

De bestreden beslissing gaat uitgebreid in op de beperkte kennis van het Nederlands van verzoeker en de taallessen die hij reeds volgde. Inzake de taalopleidingen die verzoeker volgde, wordt erop gewezen dat het volgen van een opleiding op zich, zonder enig bewijs dat verzoeker effectief gesolliciteerd heeft naar een job, geen afdoende bewijs is van een reële kans op tewerkstelling. De Raad acht dit niet kennelijk onredelijk. Inzake de opleiding zorgkunde vermeldt de bestreden beslissing dat hiervan geen verdere bewijzen werden voorgelegd, waardoor wordt vastgesteld dat verzoeker niet met deze opleiding gestart is. Dit is evenmin kennelijk onredelijk. In het middel verduidelijkt verzoeker dat hij deze opleiding zorgkunde niet onmiddellijk kon starten omdat hij eerst een voldoende niveau van het Nederlands moest verkrijgen en dat hij in januari 2020 een attest behaald heeft van Nederlands niveau 1.2. De Raad stelt vast dat dit attest van januari 2020 zich niet in het administratief dossier bevindt. Gezien de bestreden beslissing dateert van 5 februari 2020, had verzoeker dit attest nog kunnen voorleggen aan het bestuur. Verzoeker voegt deze attesten (deelcertificaat van de opleiding Nederlands tweede taal – richtgraad 1, mondeling en schriftelijk) van 22 en 23 januari 2020 voor het eerst bij het verzoekschrift. Ook hier moet de Raad echter opmerken dat de wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr. 110.548).

Alleszins dient te worden opgemerkt dat verzoeker in het middel aangeeft dat hij *"binnenkort een opleiding zal kunnen volgen in een knelpuntberoep"* zodat hij niet betwist dat hij deze opleiding zorgkunde nog niet gestart is en de vaststelling in de bestreden beslissing bijgevolg correct is. Zoals hierboven werd gesteld, strookt het met de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker geen bewijs van inschrijving bij de VDAB heeft voorgelegd.

3.3.6. Inzake de tijdelijke aard van de bijstand en de tewerkstelling in een knelpuntberoep, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker niet betwist dat hij nog niet met de opleiding voor zorgkundige gestart is, zodat hij niet aantoont dat er reeds een tewerkstelling is in een knelpuntberoep en dit een loutere hypothese is. De vaststellingen in dit verband in de bestreden beslissing zijn correct en niet kennelijk onredelijk. In de bestreden beslissing wordt omstandig gemotiveerd waarom de gemachtigde meent dat de bijstand niet slechts tijdelijk is, omdat verzoeker niet aantoont dat hij actief werkzoekend is, de reële kans op tewerkstelling is niet bewezen. In dit verband motiveert de bestreden beslissing zoals weergegeven onder punt 3.3.5. Verzoeker betwist niet dat het niet is omdat hij in het verleden gewerkt heeft, deze mogelijkheid zich in de toekomst zal herhalen, dat het ook niet is omdat hij sociaal geëngageerd is en vrijwilligerswerk doet, dat hij een reële kans maakt op bezoldigde tewerkstelling. Verzoeker betwist niet dat hij geen sollicitatiebewijzen voorlegt en geen concreet werkvoorstel. De Raad acht niet het kennelijk onredelijk dat de gemachtigde concludeert dat *"Als dit het maximale resultaat is dat betrokkene heeft kunnen bereiken is het niet onredelijk te stellen dat er geen reële kans op tewerkstelling aanwezig is."*

3.3.7. Verzoeker voert aan dat *"nergens in de beslissing enig motief geboden (wordt) in verband met de bindingen met het land van herkomst"*, dat hij Roemenië heeft verlaten in 2008, dat hij er geen familie meer heeft en dat alle vroegere banden reeds jarenlang verbroken zijn.

Artikel 42bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de minister of zijn gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, rekening houdt met verschillende elementen waaronder *"de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst"*.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing inderdaad geen motief terug te vinden is inzake de mate waarin verzoeker bindingen heeft met het land van oorsprong. In dit verband wordt echter herhaald dat verzoeker op 13 november 2019 kennis kreeg van de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin hem onder meer het volgende werd gevraagd:

“Kunt u hem ook meedelen dat indien hij of een van zijn familieleden over humanitaire elementen beschikt waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van zijn dossier, hij de bewijzen van deze elementen kan voorleggen, overeenkomstig artikel 42 bis, §1, tweede en/of derde lid of artikel 42 ter, §1, derde lid of artikel 42 quater, §1, derde lid of artikel 44 § 2, van de voornoemde wet.”

Hieruit blijkt dat aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd om bewijzen van elementen overeenkomstig artikel 42bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet voor te leggen. Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geen afzonderlijke documenten heeft voorgelegd inzake *“humanitaire elementen”* *“overeenkomstig artikel 42 bis, § 1, tweede en/of derde lid”* van de Vreemdelingenwet.

Hoewel verzoeker hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, heeft hij nagelaten om informatie mee te delen die betrekking heeft op de elementen vermeld in artikel 42bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij geen rekening heeft gehouden met elementen die niet werden voorgelegd, hoewel daarnaar gevraagd was, en dat zij hierover niet heeft gemotiveerd.

3.3.8. Dat verzoeker meent dat hij *“in december 2019 de nodige stukken (...) niet kan voorleggen, ligt niet aan hem”* doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij geen sollicitatiebewijzen voorlegde en geen bewijs dat hij de opleiding zorgkunde was gestart. Verzoekers tewerkstelling was geëindigd op 2 december 2018, verzoeker heeft dus voldoende tijd gekregen om aan te tonen dat hij een werkzoekende is met een reële kans op tewerkstelling.

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet vermeldt dat iedere burger van de Unie het recht heeft gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij *“1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld”*. De wet spreekt dus over een reële kans om te worden aangesteld en in de bestreden beslissing wordt deze terminologie op correcte wijze gebruikt. Waar verzoeker stelt dat ook rekening moet worden gehouden met het feit dat hij mogelijk, na het volgen van een opleiding Nederlands, een opleiding voor een knelpuntberoep kan starten, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat deze hypothese (het is blijkbaar niet zeker dat verzoeker de opleiding voor een knelpuntberoep kan starten, dit hangt af van het niveau van zijn kennis van het Nederlands) niet aanvaard wordt als een reële kans op tewerkstelling.

Waar verzoeker aanvoert dat de beperkte kennis van de Nederlandse taal niet langer een hinderpaal vormt gelet op een gevolgde opleiding Nederlands, wordt opgemerkt dat het verzoeker vrij staat om opnieuw een aanvraag in te dienen voor een verklaring van inschrijving als werknemer.

3.3.9. Verzoeker stelt ten slotte dat nergens wordt gesteld dat het bedrag van de genoten uitkering niet geoorloofd zou zijn.

De Raad herinnert eraan dat artikel 42bis, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan

niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.”

De bestreden beslissing beëindigt het verblijf van verzoeker omdat hij niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en omdat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Dit zijn twee beëindigingsgronden die los van elkaar staan en elk op zich de bestreden beslissing kunnen schragen.

Uit de bespreking hierboven is reeds gebleken dat de motieven inzake de beëindiging van het verblijf omdat niet meer aan de verblijfsvoorwaarden is voldaan, niet steunen op een foutieve feitenvinding en niet kennelijk onredelijk zijn. Dit volstaat om het beroep te verwerpen.

Slechts ten overvloede wordt hieraan het volgende toegevoegd.

Inzake de beëindigingsgrond dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, vermeldt de bestreden beslissing het volgende:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds al sinds januari 2019 tot op heden beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in zijn levensonderhoud te voorzien. Betrokkene ontvangt dus al één jaar financiële steun van het OCMW. Betrokkene toont niet aan hoe hij deze steun zal afbouwen of stopzetten. Uit de voorgelegde documenten kunnen we niet afleiden dat er binnenkort een verandering in de situatie van betrokkene zal komen. Hij kan niet aannemelijk maken een reële kans te maken op een tewerkstelling in de nabije toekomst. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan wat de oorzaak is van zijn langdurige belasting van het sociale bijstandstelsel en gezien betrokkene reeds sinds januari 2019 leefloon geniet is het niet onredelijk te stellen dat zijn situatie geen tijdelijk karakter betreft.”

De alinea daarvoor wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt dat de steun die verzoeker ontvangt van het OCMW “een leefloon als alleenstaande” betreft.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk uiteenzet waarom de belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk onredelijk is: verzoeker ontvangt al een volledig jaar een leefloon als alleenstaande. Verzoeker betwist dit niet.

Uit de bespreking van de overige onderdelen van de bestreden beslissing hierboven is reeds duidelijk gebleken dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de situatie van verzoeker op grond van de documenten die hij heeft voorgelegd.

3.3.10. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen. Een schending van de artikelen 40, § 4 en 42bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.11. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 17 en 23 van het BUPO-verdrag maar laat na om deze schending met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoeker zet in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.12. Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

A. DE SMET